

Opgeluchte wadlopers na een spannend avontuur:

'De zeehonden kwamen ons al tegemoet zwemmen...'

In de verte ligt het strand stil en verlaten. Twee wandelende stipjes blijken later de eilandbewakers. Kapitein John de Boer van de natuurbeschermingsboot 'Harder' zet ons af in de kalme branding. Die zaterdagochtend wanen we ons de enige wandelaars op het wad. Zeker in dit Streng Verboden Terrein. Je kunt je vergissen.

Als we voor de deur van de schamele behuizing aan de koffie zitten, verklaren bewakers Koen van Dijken en Willem Steenge (beiden 27) de schepen aan de horizon. De praam waarmee bouwmaterialen naar het eiland zijn gebracht. En de 'Noordster' - een boot die wadlopers oppikt en terug vaart naar Lauwersoog.

"Maar we hebben geen melding van een wadlooptocht," zegt Koen. "Dus moeten we er straks op uit om te controleren of die groep wel een vergunning heeft."

Om beurten turen ze door de krachtige telescopen: geen wadwandaar te zien. Vreemd. Met oog op het tijd zouden ze allang in zicht moeten zijn. Boven het gekrijs van de meeuwen en gepiep van de scholeksters klinkt het kraken van de radiotelefoon. Het is de 'Harder' die meldt dat een grote groep wadlopers stevig uit koers is geraakt. Ze staan nu ten zuidoosten van het eiland opeen gepakt op een zandplaatje en zien het water stijgen.

**Van onze verslaggever
Henk J. Meier**

"Het gaat om zeventig mensen," meldt André Dijkstra, de bootsmaat van de 'Harder'. "John is met de rubberboot die kant op. Als het goed is, zijn er nog vier, vijf rubberboten onderweg en drie schepen en een helicopter. Over."

"Toe maar, toe maar," zegt Willem. "Volgens ons hadden ze ook geen vergunning. Over."

"Dat zal John zeker natrekken. Over en sluiten maar." Later zal blijken dat het met die vergunning wel in orde is.

Een half uur later hebben we de wadlopers telescopisch in de peiling. Koen meldt het radiotelefonisch.

"Ja, dat is genomen," kraakt André. "Ze zijn net gevonden. Er zijn wat rooksignalen afgestoken. Ze gaven eerst een andere positie op. De rubberboten zijn op positie en nemen ze aan boord. Over en uit."

Onze fotograaf heeft slecht de pest in: vlak bij een spectaculaire actie, maar toch te ver weg, zelfs voor zijn 200 millimeter telelens. De radiofoon kraakt weer.

"Met Willem op Oog. Ik zie de Noordster leeg vertrekken. Waar gaan die wadlopers heen? Over."

"De wadlopers zijn allemaal in de surfboten en komen deze richting op," antwoordt André. "Ze gaan op de Rijkspolitieboot en de Duitse reddingsboot Alfred Krupp naar de Eemshaven. Daar rijdt hun bus ook heen en dan gaat het richting huis. Over."

"Wij hoeven dus niks te doen dan toe te kijken? Over."

"Nee, jullie hoeven niks meer te doen. De actie is eigenlijk voorbij. Het viel nogal mee. Maar je moet wel snel zijn met dergelijke dingen. Over."

"De journalisten vragen of zij misschien ook meekunnen met de Alfred Krupp. Over."

"Loop deze kant maar op, naar het strand, dan kunnen we zien of we ze snel even kunnen overzetten. Over en uit."

■ De eerste beelden die onze fotograaf vanaf het strand van Rottumeroog op zijn 200mm-lens krijgt: de speedboten van de reddingsbrigade brengen de wad-drenkelingen aan boord van het schip van de Kustwacht. © NvhN/Wolter Kobus

■ De laatste onfortuinlijke wadwandelaars staan hoog, droog en vrolijk te zwaaien aan boord van de Kustwacht-boat van de Rijkspolitie-te-water. Langs zij ligt de speedboot 'Searider' van de reddingsgroep Uithuizen waarmee fotograaf en verslaggever even later naar de Eemshaven zullen racen. © NvhN/Wolter Kobus

Een half uur later zitten we op de vochtige voorplecht van de krachtige oranje reddingssloep 'Searider'. Topsnel scheren en denderen we over de golven, langs de Rijkspolitieboot, richting Eemshaven. Daar vinden we de wadlopers die door de Duitse boot zijn afgezet. Ze stralen van vrolijkheid, giechelen in de opluchting die altijd volgt op een onverwacht, spannend en goed verlopen avontuur.

Geen mayday

"We zijn iets te oostelijk gegaan," zegt gids Jouke van der Mei, in het dagelijks leven leraar in Uithuizen. "Aan het begin hebben we iets te veel tijd verloren met een loper die slecht ter been was, die het niet kon volhouden en die met zijn eigen vrouw onder leiding van een hulpvrij is teruggegaan. Daardoor ben je een kwartier kwijt, dat je niet meer kunt inhalen. Als je dan iets te oostelijk zit, dan moet je een slag terug doen, maar dan verlies je eigenlijk nog meer tijd."

"Een van de regels is natuurlijk wel dat je niet zwemt maar loopt. Even na twee uur wilde ik

contact maken met de 'Noordster', de boot die ons zou ophalen. Ik wist dat ze op kanaal 77 zaten, maar die kon ik op mijn marifoon niet ontvangen. Dus toen heb ik Radio Scheveningen gevraagd: coördineer voor mij en vraag aan de 'Noordster' over te gaan naar 67. Dat is niet gelukt."

"Toen heb ik meer druk op de ketel gezet en in overleg met de rest gevraagd of ze ons wilden ophalen. De positiebepaling was nog even moeilijk. Nee, ik heb geen 'Mayday' (uiterste noodsignaal/HJM) gegeven, maar het heeft natuurlijk uiteindelijk wel hetzelfde effect gehad. Borkum had direct door dat er iets niet klopte. Die jongens praten natuurlijk net zo makkelijk Nederlands als Duits. Dus dat was magnifiek."

"Borkum had meegeluisterd en zij beseften dat de 'Noordster' nooit op tijd kon komen, omdat hij helemaal om Rottumeroog naar ons moest varen. Toen hebben wij alvast het spul maar losgegooid, zeiden ze. De eerste boot die we zagen, was de 'Big Buster' maar we hebben geen idee wat voor boot dat is. Daarna

zagen we de 'Alfred Krupp' en die mensen waren ook het eerst bij ons. En dat was het verhaal."

Gezwommen

"Toevallig ben ik geboren in Uithuizen," zegt Willem Poortinga van de personeelsvereniging van het Aegon-kantoor in Den Haag, "Persoonlijk is dit mijn twaalfde wadlooptocht. Maar dit heb ik nog niet eerder meegeemaakt. Het is wel spectaculair. Even voor Rottumeroog ging het mis. Wat er precies gebeurd is, weet ik niet, maar we kwamen op een gegeven moment steeds door dieper water."

"De zeehonden kwamen ons tegemoet zwemmen en dat was het signaal voor de gidsen dat er iets mis was. Toen ontdekten ze op een gegeven moment dat ze aan de verkeerde kant van Rottum zaten. En toen hebben ze om hulp geroepen."

"Onze groep was magnifiek. Niemand heeft een moment van angst gehad. Het ging prachtig. We hebben gewoon op een kleine zandbank zitten wachten. Een paar mensen hebben zelfs nog gezwommen. Op een gegeven mo-

ment werd het water zo hoog dat iedereen zijn tassen maar op zijn rug moest nemen. Toen was het afwachten. Maar al gauw zagen we diverse reddingsboten van allerlei kanten aankomen. En een vliegtuig en een helicopter vlogen om ons heen. Toen zijn we met groepjes van zes of zeven man in de verschillende rubberboten gegaan. Vervolgens naar de Kustwacht en de andere boten."

Lopend vuurtje

"Ze zaten vast," zegt bootcommandant Piet Piekstra van de Rijkspolitie te water in de Eemshaven. "Op een gegeven moment hebben ze Scheveningen Radio aangeroepen en later ook nog Borkum. Toen is het als een lopend vuurtje gegaan. Ongeveer kwart voor twee hebben wij een bericht gehad van onze meldkamer in Driebergen dat er problemen waren met wadlopers van het Wadloopcentrum 'Het Uithuizer Wad'. Noordkant van het Sparregat. We lagen hier aan de ligplaats en hebben gelijk de rubberboot er uit gegooid. Twee man in de rubberboot zijn vast die kant uitgegaan. En de RP-56 is daar achteraan gekomen."

"Bij de boei A6 kon ik de wadlopers zien staan. Maar je komt er niet over. Wij moesten allemaal omkomen (omvaren/HJM), het Sparregat in. Ze hebben toen een licht aangedaan en dat heb ik gezien. Ik wou er op aan sturen, maar het is allemaal prieltjes, dus dat bleef een beetje scharrelen. Via-via zijn we er toen toch terecht gekomen. En toen kwamen er van de andere kant rubberboten en is gelijk de reddingsactie gestart. Die hebben de mensen in groepjes naar de RP-56 en de 'Alfred Krupp' gebracht."

"Die wadlopers hadden wat tijd verloren doordat een paar mensen zijn teruggegaan, die het niet meer konden behappen. Toen is de rest wat naar het oosten afgedwaald. Dat gebeurt wel vaker en normaal is dat geen punt. Maar er was extra water. En op een gegeven moment kwamen ze voor een prieltje waar ze niet meer over konden. Er was al meer water dan gebruikelijk en noordwesten wind. En omdat ze al te ver waren, had teruglopen ook geen zin. Het enige verstandige van hen is geweest dat ze meteen alarm geslagen hebben."